

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/92/2019
Identifikačné číslo spisu: 1710208616
Dátum vydania rozhodnutia: 23.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1710208616.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: GLOBE International LTD, s.r.o., so sídlom Pohraničníkov 56, Bratislava, IČO: 35 829 346, zastúpeného advokátskou kanceláriou FELŠŤOCI & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Bajkalská 31, Bratislava, IČO: 47 254 203, proti žalovanému: Obec Zálesie, so sídlom Malinovská 123, Zálesie, IČO: 00 682 110, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Paul Q, s.r.o., so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 35 906 464 a Advokátskou kanceláriou Tomáš Kamenec, s.r.o., so sídlom Špitálska 43, Bratislava, o zaplatenie 67 185,23 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 33Cb/209/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. apríla 2019, č. k. 4Cob/189/2017-570 o návrhu žalovaného na odklad vykonateľnosti, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. apríla 2019, č. k. 4Cob/189/2017-570 a rozsudok Okresného súdu Pezinok z 19. júna 2017, č. k. 33Cb/209/2010-370 vo výrokoch, ktorými uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 54 036,49 eur s príslušenstvom a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 60 %, zrušuje a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súde Pezinok na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 19. júna 2017, č. k. 33Cb/209/2010-370 I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 54 036,49 eur s príslušenstvom, II. vo zvyšku žalobu zamietol a III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 60 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie po rekapitulácii skutkového stavu vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku uviedol, že kolaudačné konanie týkajúce sa stavby „Splašková gravitačná kanalizácia“ trvalo cca 3 roky (od 2. júla 2007 do 8. apríla 2010), pričom túto dĺžku konania spôsobil žalovaný.

2.1. Predĺženie kolaudačného konania predstavovalo podľa okresného súdu porušenie právnej povinnosti žalovaným, pričom poukázal na to, že Krajský úrad životného prostredia v Bratislave rozhodnutím z 8. apríla 2010 ako odvolací správny orgán zmenil rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia v Senci o povolení užívania stavby (kanalizácie) z 13. novembra 2009, č. ŽP V0d/62-O-17/2009-Se-K tak,

že doplnil určené podmienky pre užívanie stavby o bod, že žalobca bol povinný v lehote do 31. júla 2010 uviesť komunikáciu v obci do pôvodného stavu s tým, že ostatné časti rozhodnutia ostávajú v platnosti. Vo vzťahu k nedôvodným odvolacím námietkam, ktoré uplatnil žalovaný, odvolací správny orgán skonštatoval, že v kolaudačnom konaní neskúma vzťah k pozemku a taktiež nie je oprávnený skúmať platnosť dohody o zmene stavebníka. Rovnako tak súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že kolaudačné konanie bolo prerušené z dôvodu podania žaloby o určenie vlastníckeho práva k stavbe žalovaným, ktoré bolo právoplatne zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku.

2.2. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom skonštatoval, že žalovaný výkonom svojho práva (podaním určovacej žaloby a odvolania v kolaudačnom konaní) zasiahol bez právneho dôvodu do práv a oprávnených záujmov iných. Zo strany žalovaného tak išlo o šikanózný výkon práva realizovaného nie za účelom dosiahnutia určitého cieľa, ale išlo o oddiaľovanie kolaudačného konania, ktoré bolo uskutočnené v úmysle poškodiť iný subjekt. Okresný súd pritom uviedol, že správne orgány konali bezpriet'ahovo, rovnako tak žalobca na požiadanie doložil stavebnému úradu potrebné listiny. Predĺženie kolaudačného konania spôsobil výlučne žalovaný.

2.3. Žalobcovi mala vzniknúť majetková škoda v podobe vynaložených nákladov za vývoz splaškov z dôvodu neskolaudovania kanalizácie, ktorý zabezpečoval pre svojich klientov. Žalobca vývoz splaškov zabezpečoval prostredníctvom svojho dodávateľa. Výšku škody podľa okresného súdu žalobca preukázal predloženými faktúrami v sume 54 036,49 eur, ktorá predstavuje vynaložené náklady za odvoz splaškov po dobu prerušenia kolaudačného konania. Naopak súd prvej inštancie nepriznal sumu 2 586,26 eur (faktúra č. 10/028) a sumu 2 198,18 eur (faktúra č. 10/048), kde v žalobe bolo uvedené, že sa jedná o zápočet, a tak nemal za preukázanú úhradu daných faktúr, a ani žalobca neuviedol, o aký zápočet sa malo jednať.

2.4. Pokiaľ ide o zavinenie, žalobca podľa okresného súdu preukázal úmysel žalovaného spôsobiť škodu, keď žalovaný vedel, že svojím konaním (oddiaľovaním skolaudovania kanalizácie) spôsobí žalobcovi škodu predstavujúcu náklady za vývoz splaškov, ktoré nebolo možné odvádzať prostredníctvom kanalizácie.

2.5. Príčinná súvislosť medzi porušením povinností a vzniknutou škodou mala spočívať v tom, že kolaudačné konanie trvalo cca 3 roky, počas ktorého žalovaný najprv šikanóznym spôsobom podal žalobu o určenie vlastníckeho práva, v dôsledku čoho bolo kolaudačné konanie prerušené. Následne sa žalovaný odvolal proti rozhodnutiu o povolení stavby s tým, že odvolací správny orgán zmenil napadnuté rozhodnutie iba v časti podmienky týkajúcej sa miestnej komunikácie a dôvody odvolania žalovaného vyhodnotil ako bezpredmetné. Napriek tomu, že žalovaný vedel, že jeho námietky sú len účelové, všetkými dostupnými prostriedkami bezdôvodne predlžoval okamih kolaudácie od 9. novembra 2007 do 13. apríla 2010.

2.6. Námietku premlčania vznesenú žalovaným vyhodnotil okresný súd ako nedôvodnú, nakoľko medzi žalobcom a žalovaným vznikol obchodnoprávny vzťah, keďže sa jedná o záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným podľa § 261 ods. 2 a ods. 3 písm. b/ Obchodného zákonníka, nakoľko žalovaný vystupuje ako územný samosprávny a správny celok a žalobca ako podnikateľ. Žalovaný jednoznačne šikanóznym výkonom svojich práv úmyselne oddiaľoval skolaudovanie verejnej kanalizácie, čím žalobcovi vznikla škoda. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenia § 397 a § 398 Obchodného zákonníka, pričom dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný, keďže bol uplatnený v desaťročnej lehote od momentu, keď došlo k porušeniu povinnosti (k zmareniu kolaudačného konania). Úrok z omeškania priznal okresný súd podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 18. apríla 2019, č. k. 4Cob/189/2017-570 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania. Žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

4. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že Krajský úrad životného prostredia nezmenil záver rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorým bolo povolené užívanie verejnej splaškovej kanalizácie, v dôsledku čoho v zhode s okresným súdom skonštatoval, že žalovaný podaním odvolania oddialil kolaudačné konanie a spôsobil jeho predĺženie. Vo vzťahu k žalobe o určenie vlastníckeho práva

odvolací súd uviedol, že žalovaný mohol túto otázku riešiť mimo kolaudačného konania a rovnako tak žalovaný nevysvetlil, prečo v predmetnom konaní nepokračoval, a prečo sa nikdy ako vlastník kanalizácie ani fakticky nesprával.

4.1. Podľa názoru odvolacieho súdu bol vznik škody na strane žalobcu riadne preukázaný faktúrami dokladujúcimi mechanický vývoz splaškov v danej lokalite za obdobie predĺženia kolaudačného konania spôsobeného žalovaným. Poukázal pritom na znenie ustanovenia § 424 Občianskeho zákonníka, keď na rozdiel od iných prípadov zodpovednosti, v tomto prípade nemusí byť porušená určitá právna povinnosť, ale stačí preukázanie úmyselného konania proti dobrým mravom. Podmienkou vzniku škody podľa predmetného ustanovenia musí byť úmyselné konanie proti dobrým mravom, ktoré malo za následok vznik, prípadne zväčšenie rozsahu škody. Zodpovednosť za úmyselné konanie proti dobrým mravom zahŕňa tak prípady právom neupraveného konania, ako práve prípady výkonu práva, ktorý smeruje k poškodeniu iného. Znamená to, že aj keď škodca vykonáva svoje právo, vykonáva ho spôsobom, ktorý zámerne poškodzuje iného a vedie k neprimeraným dôsledkom. Takéto konanie žalovaného bolo v predmetnom spore preukázané nielen vo vzťahu ku kanalizácii, podaním odvolania proti kolaudačnému rozhodnutiu, ale aj iným konaním, ktoré Krajský stavebný úrad označil ako nezákonné.

4.2. K námietke žalovaného, že na omeškaní s kolaudáciou kanalizácie sa podieľal aj žalobca, krajský súd uviedol, že rozhodujúce je posúdenie, či by v prípade, ak by neexistoval úkon žalovaného, nedošlo by ku škode alebo naopak, či by ujma nastala bez ohľadu na túto skutočnosť. Je preto rozhodujúce, koho konanie bolo hlavnou, podstatnou a bezprostrednou príčinou vzniku škody. Pokiaľ išlo o aplikáciu Obchodného zákonníka, odvolací súd sa stotožnil s postupom okresného súdu, nakoľko žalovaný ako obec pôvodne vstúpil do zmluvných vzťahov ako zadávateľ a odberateľ s podnikateľmi pri výkone ich podnikateľskej činnosti ako dodávateľmi. Preto sa aj podľa krajského súdu v rozhodovanej veci jednalo o obchodnoprávny vzťah.

4.5. Záverom vo vzťahu k námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dôkazy, odvolací súd uviedol, že nie je povinnosťou súdu dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dňa 26. júla 2019 dovolanie, ktorým žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu zamietne, alternatívne, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval dovolateľ z ustanovenia § 420 písm. f/ a zároveň aj z § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“).

6. Namietanú vadu zmätočnosti videl dovolateľ predovšetkým v tom, že súdy nižšej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom konajúcim súdom vytkol predovšetkým to, že vo svojich rozhodnutiach neuviedli, prečo nevykonali ním navrhnuté dôkazy. Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo strany sporu dozvedieť sa z odôvodnenia rozhodnutia presvedčivým spôsobom, prečo ňou navrhnuté dôkazy neboli vykonané.

6.1. Procesná vada upravená v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. mala byť podľa žalovaného daná aj tým, že súdy nižšej inštancie nedostatočne odôvodnili záver o konaní žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, záver o vzniku škody, záver o preukázaní jej spôsobenia žalovaným a o príčinnej súvislosti medzi jednotlivými predpokladmi zodpovednosti za škodu.

6.2. Dovolateľ uviedol, že súdy nižšej inštancie pri hodnotení jeho šikanózneho konania len konštatovali, že konanie o jeho určovacej žalobe bolo zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku, a preto jej podanie bolo šikanózne. Rovnako tak vo vzťahu k jeho odvolaniu v správnom konaní konajúce súdy len uviedli, že správne orgány konali bezprieťahovo, a že žalobca predložil všetky potrebné listiny na požiadanie, z čoho malo vyplývať, že predĺženie konania spôsobil výlučne žalovaný. V odôvodnení napadnutých rozsudkov však úplne opomenuli uviesť svoje úvahy, ktoré by sa týkali dôvodov, pre ktoré považujú podanie žaloby a následné nepokračovanie v konaní za šikanózne. Strohé konštatovanie, že sa má jednať o šikanózne konanie, nemôže obstať. Konajúce súdy nedali odpoveď na to, prečo uprednostnili práva žalobcu pred ústavnými právami žalovaného. Z rozhodnutí taktiež nie je zrejmá odpoveď na otázku - kedy možno realizáciu ústavných práv považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi - a akjej intenzity má byť sporné konanie, aby stratilo svoju ústavnú ochranu.

6.3. Za nedostatočne odôvodnený považuje žalovaný aj záver súdov, že výlučne on spôsobil prietahy v kolaudačnom konaní, osobitne za situácie, keď okresný súd výslovne uviedol, že žalobca musel návrh na kolaudáciu dopĺňať. Na druhej strane však už neuviedol, prečo tieto oneskorené doplnenia nevyhodnotil ako predlžovanie konania, resp. prečo im nepriznal význam. Žalobca pritom svoj návrh doplnil až viac ako 2,5 roka po jeho podaní, resp. viac ako 4 mesiace potom, čo sa v konaní pokračovalo. Z rozhodnutí súdov nižšej inštancie podľa žalovaného nie je zrejmé prečo považovali podanie odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu za šikanózne, keď neozrejmili, prečo považovali za nedôvodnú jeho námietku v správnom konaní, ktorej odvolací správny orgán vyhovel a v jej zmysle kolaudačné rozhodnutie zmenil.

6.4. Za nedostatočne odôvodnené označil dovolateľ rozhodnutia súdov nižšej inštancie aj v časti súvisiacej s preukázaním úmyslu žalovaného spôsobiť výkonom práva ujmu žalobcovi a s príčinnou súvislosťou medzi konaním žalovaného a škodou. V rozhodnutiach súdov nižšej inštancie nie je uvedené, ktorá skutočnosť mala preukazovať úmysel žalovaného poškodiť žalobcu. Taktiež sa vôbec nevysporiadali s tým, ako mal vedieť o tom, že žalobca sa rozhodol znášať náklady za vývoz splaškov bezodplatne, keďže nebol zmluvnou stranou dohôd žalobcu s jeho klientmi, a teda nemal prístup k obsahu osobitných dohôd žalobcu s tretími osobami. V tejto súvislosti doplnil, že nemohol ani objektívne predvídať, že sa žalobca rozhodne poskytnúť svojim klientom predmetnú službu zadarmo, keďže takéto konanie bolo nepredvídateľné a rozporné s logikou a účelom podnikania. Napokon to, že žalobcovi mala vzniknúť škoda v dôsledku odvozu splaškov, sa žalovaný dozvedel až v priebehu sporu, keď žalobca vysvetlil, že svojim klientom sľúbil vývoz splaškov zadarmo až do kolaudácie kanalizácie.

6.5. Dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie aj vo vzťahu k preukázaniu príčinnej súvislosti medzi jeho konaním a vzniknutou škodou, keď pri podaní odvolania nemohol predpokladať, ako vyhodnotí jeho námietky odvolací správny orgán. Taktiež v rozhodnutiach súdov nižšej inštancie absentuje úvaha o tom, či by kolaudácii kanalizácie táto bola skutočne schopná odvádzať splašky z bytového domu, keďže nikdy nebolo kolaudované pripojenie bytového domu na spornú kanalizáciu a nikdy nebolo o kolaudáciu požiadané. Preto žalovaný dodal, že neexistuje príčinná súvislosť medzi jeho konaním a vznikom údajnej škody, keďže ani bezodkladná kolaudácia kanalizácie by neumožnila jej využitie na odvod splaškov. Z uvedeného dôvodu tak podľa dovolateľa nie je možné dospieť k záveru, že zmarením hypotetickej možnosti nelegálne využívať kanalizáciu na odvod splaškov z bytového domu vzniká žalobcovi akékoľvek právo na náhradu škody voči žalovanému.

7. Nesprávne právne posúdenie videl žalovaný vo vyriešení právnej otázky, či podanie opravného prostriedku v správnom konaní predstavuje výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, a to v nadväznosti na skutočnosť, či využitie práva podľa čl. 46 ústavy účastníkom správneho konania podaním odvolania, ktorému bolo čo i len čiastočne vyhovené, sa môže považovať za výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

7.1. Opravné prostriedky, či už riadne alebo mimoriadne, predstavujú nástroje, ktorými sa účastníci správneho konania, resp. strany civilného sporu snažia doceliť odklad právoplatnosti vydaného rozhodnutia, prieskum tohto rozhodnutia a konania inštančne nadradeným orgánom a v prípade prítomnosti väd aj ich opravy. Súdov nižšej inštancie podľa dovolateľa opomenuli skutočnosť, že jeho odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu bolo úspešné, keďže mu odvolací správny orgán čiastočne vyhovel. Preto podľa žalovaného je nesprávny záver konajúcich súdov, ak považovali podanie odvolania, ktoré sa ukázalo byť úspešné, za šikanóznym výkonom práva. Naopak uplatnenie riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku, ktorému je vyhovené čo i len čiastočne, nemôže byť nikdy šikanóznym výkonom práva. Dovolateľ dodal, že konajúce súdy nesprávne posúdili podanie jeho čiastočne úspešného odvolania ako šikanózneho konania, ktoré malo založiť jeho zodpovednosť za škodu. Podané odvolanie tak nemohlo byť súdmi vyhodnotené ako úmyselné konanie, ktorého jediným cieľom bolo oddialiť kolaudáciu a poškodiť žalobcu. Záverom doplnil, že zo strany súdov nižšej inštancie došlo k nesprávnemu posúdeniu príčinnej súvislosti, keď skonštatovali, že žalovaný mal vedomosť o tom, že všetky jeho námietky vznesené v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu sú len účelové.

7.2. Žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie aj vo vyriešení otázky, či možno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva, pričom v dôsledku tejto žaloby došlo k predĺženiu kolaudačného konania. Dovolateľ poukázal na to, že pri šikanóznom

výkone práva ide o rozpor s dobrými mravmi spočívajúci v takom konaní, ktorého cieľom nie je dosiahnutie účelu sledovaného právnym predpisom, ale úmyselné poškodenie iného. Tento úmysel musí byť z konania jednoznačný, resp. musí byť zjavné, že úmysel poškodiť je primárny a stojí v popredí a úmysel uplatniť svoje právo je až sekundárny a stojí v pozadí. Pri bezúspešnom uplatňovaní práva tak ide o výkon práva, z ktorého je od začiatku zrejmé, že mu nebude možné vyhovieť, t. j. že od začiatku nemá žiadnu šancu na úspech.

7.3. V závere dovolania žalovaný poukázal na to, že rozhodujúce pre posúdenie vzniku škody, jej výšky a príčinnej súvislosti je rozhodnutie žalobcu o znášaní nákladov na mechanický vývoz splaškov. Ide výlučne o jeho rozhodnutie, ktoré prijať nemusel. Žalobca si mal byť vedomý, že prijatie záväzku znášať náklady na vývoz splaškov samostatne bude finančne ťaživé, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že kanalizáciu bolo potrebné skolaudovať, pričom dĺžku kolaudačného konania nebolo možné predvídať. Žalovanému nemožno klásť za vinu rozhodnutie žalobcu zväzať splašky z obytných jednotiek jeho klientov bezodplatne. Predmetné rozhodnutie žalobcu je podľa dovolateľa v rozpore s logikou a účelom podnikania. Ak žalobca počas trvania kolaudačného konania nevyvinul úsilie tieto náklady redukovať, ide výlučne o pochybenie žalobcu, ktoré nemožno klásť za vinu žalovanému. Rovnako tak poukázal na to, že kolaudačné konanie bolo predĺžené aj z dôvodov na strane žalobcu, keď predložil stavebnému úradu neúplný návrh, taktiež správny poplatok žalobca uhradil až po 4 mesiacoch od opätovnej výzvy, čo preukazuje nezodpovedné konanie žalobcu.

8. Žalobca vo vyjadrení zo 20. septembra 2019 navrhol dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietnuť.

8.1. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považuje žalobca za riadne odôvodnené a preskúmateľné, keď vo svojom odôvodnení dal veľmi podrobne odpovede na všetky otázky nastolené žalovaným, a s rozhodnutím krajského súdu sa v celom rozsahu stotožnil. Podľa žalobcu si dovolateľ zamieňa pojmy nepreskúmateľnosť rozhodnutia a nesúhlas s právnym posúdením veci. Zároveň dodal, že otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ale jedná sa o skutkovú otázku, ktorá vždy závisí od posúdenia konkrétnych okolností daného prípadu.

8.2. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p., žalovaným vymedzená otázka nie je podľa žalobcu naformulovaná správne a zároveň od jej vyriešenia nezáviseli rozhodnutia súdov nižšej inštancie, pričom sa taktiež nejedná o otázku zásadného právneho významu. Otázka súladu s dobrými mravmi nemôže byť ani principiálne riešená všeobecne, ale len jednotlivito podľa konkrétnych okolností prípadu, čo vyplýva aj z definície dobrých mravov.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (podľa § 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

10. Ako opodstatnenú vyhodnotil dovolací súd už námietku žalovaného, že konanie pred odvolacím súdom (ale aj pred súdom prvej inštancie) je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. Dovolateľ tak dôvodne uplatnil dovolací dôvod podľa § 431 C.s.p. ktorý vymedzil spôsobom predpokladaným znením ustanovenia § 431 ods. 2 C.s.p.

10.1. Vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu už vo svojich skorších rozhodnutiach (napr. 3Obdo/72/2016, 3Obdo/10/2017, 3Obdo/64/2019 a 3Obdo/72/2019) vyslovil, že o naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. ide aj vtedy, keď súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia. Označená vada zmätočnosti je naplnená aj vtedy, keď určité skutočnosti v konaní strana namietala, avšak pri hodnotení skutkových zistení súdom tieto náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by napr. dodatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť.

10.2. Uvedenými nedostatkami podľa názoru dovolacieho súdu trpí rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie, hoci odôvodnenia rozsudkov súdov nižšej inštancie sú rozsiahle (rozsudok súdu prvej inštancie má 31 strán a rozsudok odvolacieho súdu má 18 strán).

11. Úvodom dovolací súd konštatuje, že žalovaný opodstatnene namietal už tú skutočnosť, že okresný

súd vo svojom rozhodnutí neuviedol, prečo nevykonal ním navrhnuté dôkazy.

11.1. Na pojednávaní uskutočnenom dňa 22. mája 2017 navrhol žalovaný vykonať dôkaz - výsluch svedkýň D.Z. a Ing. S. B. - ktoré mali podľa jeho tvrdenia vedomosti ohľadne sporného kolaudačného konania. Súd prvej inštancie na pojednávaní tento návrh zamietol.

11.2. Dovolací súd uvádza, že postup okresného súdu nebol v súlade s jednotlivými ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu vo svojej rozhodovacej činnosti (viď aj 3Obdo/31/2019 a 3Obdo/46/2019) v plnej miere rešpektuje, že rozhodnutie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v konaní vykonané, patrí výlučne súdu vykonávajúcemu dokazovanie (viď aj ustanovenie § 185 ods. 1 C.s.p.), a preto nevykonanie stranou navrhnutých dôkazov nemôže predstavovať vadu zmätočnosti upravenú v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p.

11.3. Na druhej strane však rovnako tak platí, že pri rozhodnutí o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov súd vykoná, nemôže ísť o svojvôľu zo strany konajúceho súdu (resp. sudcu), ale jeho právu rozhodnúť o tom, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná, zodpovedá zákonná povinnosť vyplývajúca mu priamo z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p., a to v odôvodnení rozsudku uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (k tomu obdobne viď aj 3Obdo/84/2019). Práve nerešpektovanie tejto povinnosti môže naplniť vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p., nakoľko v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu stráca reálne strana sporu možnosť brániť sa v ďalšom štádiu konania.

11.4. V predmetnej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku napriek povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. ani v stručnosti neuviedol, prečo nevykonal žalovaným navrhnutý dôkaz (výsluch dvoch svedkýň), hoci z návrhu na vykonanie dôkazu vyplývalo, že označené svedkyne mali vypovedať o skutočnostiach vzťahujúcich sa na predmet rozhodovaného sporu. Predmetné pochybenie okresného súdu neodstránil ani krajský súd, ktorý sa obmedzil len na konštatovanie, že povinnosťou súdu je reagovať len na tie námietky strán sporu, ktoré majú význam pre rozhodnutie vo veci. Ani z rozsudku odvolacieho súdu však nemožno zistiť, prečo by mal byť výsluch uvedených svedkýň nadbytočný, prípadne nesúvisiaci s predmetom sporu.

11.5. V dôsledku nerešpektovania postupu upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. (v prípade krajského súdu aj v spojení s § 387 ods. 3 a § 393 ods. 2 C.s.p.) súdmi nižšej inštancie bolo konanie pred nimi zaťažené vadou zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p.

12. Pokiaľ ide o nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí v časti jednotlivých predpokladov zodpovednosti za škodu, dovolací súd uvádza, že z rozsudku okresného súdu nie je jasné, či ustálil zodpovednosť žalovaného za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka (či už samostatne alebo v spojení s § 415) alebo podľa § 424 Občianskeho zákonníka. Z obidvoch ustanovení vyplýva, že niektoré z predpokladov zodpovednosti za škodu sú rôzne, avšak v rozsudku okresného súdu sú spojené do jedného celku. Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že je daná zodpovednosť za škodu podľa § 424 Občianskeho zákonníka. Napriek tomu však žalovaný dôvodne namieta, že ani jeden zo súdov nižšej inštancie sa dôsledne nevysporiadal s existenciou, resp. neexistenciou jednotlivých predpokladov zodpovednosti za škodu.

12.1. Vo vzťahu k uvedenému dovolací súd poukazuje na to, že predpokladmi zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka sú protiprávny úkon, škoda, príčinná súvislosť medzi právnym deliktom a škodou a zavinenie.

12.2. Predpokladmi zodpovednosti za škodu podľa § 424 Občianskeho zákonníka naopak sú konanie v rozpore s dobrými mravmi, vznik škody, príčinná súvislosť medzi konaním proti dobrým mravom a vznikom škody a zavinenie vo forme úmyslu.

13. Vychádzajúc z rozsudku odvolacieho súdu (t. j. v režime zodpovednosti za škodu podľa § 424 Občianskeho zákonníka - pozn. dovolacieho súdu), konaním žalovaného, ktoré malo predstavovať konanie proti dobrým mravom, bolo podľa krajského súdu podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva a podanie odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu. Pokiaľ odvolací súd poukazoval vo svojom rozhodnutí aj na iné konanie (resp. nečinnosť) žalovaného ako správneho orgánu (bod 21. odôvodnenia jeho rozsudku), toto je pre rozhodovaný spor irelevantné, nakoľko pre posúdenie zodpovednosti za škodu je relevantné len to konanie, ktoré malo smerovať ku konkrétnemu následku (t. j. k škode uplatnenej žalobou), k čomu konanie žalovaného v postavení správneho orgánu nesmerovalo [tam by sa prípadne navyše jednalo o odlišný právny režim (režim zákona č. 514/2003 Z. z. - pozn.

dovolacieho súdu)].

13.1. Preto dovolací súd posudzoval, či odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšej inštancie sú preskúmateľné vo vzťahu k vysporiadaniu sa s jednotlivými predpokladmi zodpovednosti za škodu podľa § 424 Občianskeho zákonníka, a dospel k záveru, že rozhodnutia konajúcich súdov sú nepreskúmateľné.

14. Súdov nižšej inštancie ustálili, že žalovaný zodpovedá za škodu za predĺženie kolaudačného konania od 9. novembra 2007 (t. j. odo dňa, kedy žalovaný v správnom konaní uplatnil výhradu vlastníckeho práva ku kanalizácii) do 13. apríla 2010 (t. j. do dňa, kedy nadobudlo právoplatnosť kolaudačné rozhodnutie).

14.1. Dovolací súd uvádza, že takéto vymedzenie obdobia, kedy mal žalovaný spôsobovať žalobcovi škodu považuje za nepreskúmateľné. Aj pri zohľadnení doby trvania konania o určení vlastníckeho práva - t. j. obdobia, ktoré súdy nižšej inštancie odôvodnili, prečo ho považujú za konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi (správnosť alebo nesprávnosť týchto záverov nie je možné skúmať pri posudzovaní vady zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. - pozn. dovolacieho súdu), okresný súd a následne ani krajský súd vôbec nezohľadnili, či žalovaný zodpovedá za predĺženie kolaudačného konania o ďalšie obdobie. Predovšetkým vôbec nezohľadnili:

- či bol návrh žalobcu na začatie kolaudačného konania úplný alebo nie a

- či by v prípade nevznesenia výhrady vlastníckeho práva žalovaným bolo kolaudačné konanie ukončené pri miestnom zisťovaní alebo nie.

14.2. Z rozhodnutí súdov nižšej inštancie pritom výslovne vyplýva, že návrh žalobcu na začatie kolaudačného konania bol neúplný a bolo nevyhnutné, aby ho žalobca opakovane dopĺňal, čo zaiste malo za následok oddialenie vydania kolaudačného rozhodnutia (k tomuto predĺženiu konania by došlo aj vtedy, ak by žalovaný výhradu vlastníckeho práva nevzniesol), čo súdy nižšej inštancie nevzali do úvahy. Rovnako tak konajúce súdy absolútne žiadnym spôsobom nezohľadnili to, že aj samotné správne (kolaudačné) konanie by prebiehalo určitú dobu aj po 9. novembri 2007 (t. j. po vznesení výhrady vlastníckeho práva žalovaným) ako dni, odkedy mal podľa konajúcich súdov žalovaný zodpovedať za škodu, ktorá mala vzniknúť žalobcovi, o to viac v situácii, keď ukončeniu kolaudačného konania bránila neúplnosť návrhu žalobcu. Z uvedeného dôvodu považuje dovolací súd konštatovanie konajúcich súdov o konaní správnych orgánov bez prietahov, resp. o dopĺňaní návrhu na vydanie kolaudačného rozhodnutia žalobcom na požiadanie za nepreskúmateľné a zmätočné. Osobitne za arbitrárne považuje dovolací súd konštatovanie krajského súdu, že vo vzťahu k predmetným námietkam bolo rozhodujúce, koho konanie bolo hlavnou, podstatnou a bezprostrednou príčinou vzniku škody.

15. Za neudržateľný považuje dovolací súd aj záver súdov nižšej inštancie, že podanie odvolania žalovaným v rámci kolaudačného konania predstavuje konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.

15.1. Odvolanie žalovaného proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu obsahovalo viaceré námietky, ktoré až na jednu vyhodnotil ako nedôvodné. Za dôvodnú vyhodnotil odvolací správny orgán námietku týkajúcu sa uvedenia obecných komunikácií - na ktorých sa uskutočňovala stavba - do pôvodného stavu a v tejto časti Krajský úrad životného prostredia doplnil povinnosti uložené Obvodným úradom životného prostredia v Senci v rozhodnutí o povolení užívania stavby - kanalizácie (t. j. v kolaudačnom rozhodnutí) z 13. novembra 2009, č. ŽP Vod/62-O-17/2009-Se-K.

15.2. Čiastočnú dôvodnosť odvolania žalovaného v správnom konaní súdy nižšej inštancie nevzali vôbec do úvahy, pričom sa jedná o zásadnú skutočnosť, keďže k preskúmaniu rozhodnutia v odvolacom konaní a tým pádom aj k predĺženiu kolaudačného konania v okolnostiach rozhodovaného sporu nemohlo dôjsť v dôsledku „úmyselného“ konania žalovaného proti dobrým mravom, ale v dôsledku čiastočnej nesprávnosti (resp. neúplnosti) prvostupňového rozhodnutia o povolení užívania stavby.

15.3. Rovnako tak je potrebné upriamiť pozornosť na to, že predmetné kolaudačné rozhodnutie mohlo nadobudnúť právoplatnosť až po rozhodnutí o odvolaní, za čo nie je možné sankcionovať žalovaného, ak bolo jeho odvolanie (čiastočne) dôvodné. Inými slovami povedané, rozhodnutie o povolení užívania stavby by nadobudlo právoplatnosť až po rozhodnutí odvolacieho správneho orgánu aj vtedy, ak by jedinou odvolacou námietkou žalovaného bolo, že stavebníkovi mala byť uložená povinnosť uviesť obecné komunikácie do pôvodného stavu. V tejto súvislosti je nutné poukázať na to, že subjektom, ktorému musela byť táto povinnosť uložená rozhodnutím odvolacieho správneho orgánu - keďže ju nesplnil dobrovoľne - je žalobca ako stavebník. Aj s prihliadnutím na uvedené skutočnosti považuje

dovolací súd za nelogické, aby za predĺženie kolaudačného konania o dôvodne vyvolané odvolacie konanie zodpovedal žalovaný.

16. Dovolací súd pri zohľadnení týchto podstatných skutočností - na ktoré nebrali súdy nižšej inštancie zreteľ - poukazuje na to, že žalovaný nemôže zodpovedať za škodu, ktorú svojim konaním (alebo opomenutím konania) nespôsobil. Rovnako tak sa javí ako významné znenie ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka, keď predĺženie kolaudačného konania zaviniť aj žalobca, a to jednak podaním neúplného návrhu, ako aj dobrovoľným neuvedením obecných komunikácií, na ktorých vykonával stavbu, do pôvodného stavbu (ktoré mu muselo byť uložené až odvolacím stavebným orgánom na základe odvolania žalovaného - pozn. dovolacieho súdu).

17. V nadväznosti na uvedené nie je z rozhodnutí súdov prvej a druhej inštancie zrejmé, v čom má (okrem vyššie uvedenej určovacej žaloby) spočívať úmyselné konanie žalovaného proti dobrým mravom, ktoré je povinný preukázať žalobca.

17.1. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na závery publikované v odbornej literatúre, v zmysle ktorých platí, že „medzi úmyselným konaním proti dobrým mravom a škodou musí existovať vzťah kauzality, t. j. škoda vznikla ako priamy dôsledok úmyselného konania proti dobrým mravom. Úmysel škodcu môže mať charakter tak priameho úmyslu, kedy škodca vedel, že svojím konaním spôsobí škodu a súčasne chcel tento následok spôsobiť, ako aj nepriameho úmyslu, ak škodca vedel, že svojím konaním môže spôsobiť škodu a pre prípad, že ju spôsobí, bol s týmto dôsledkom uzročený. V oboch prípadoch je rozhodujúcim znakom úmyslu predchádzajúca vedomosť zodpovedného subjektu o tom, že jeho konanie je spôsobilé spôsobiť škodu inému. Úmysel škodcu (tak priamy, ako aj nepriamy) sa musí vzťahovať na samotné konanie škodcu, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, t. j. u škodcu musí byť zastúpená tak rozumová, ako aj vôľová zložka vedúca k danému konaniu, nevyžaduje sa však, aby sa úmysel škodcu vzťahoval aj na samotnú skutočnosť rozporu s dobrými mravmi (škodca chcel a konal daným spôsobom, avšak nemusel mať vôľu a vedomosť o tom, že koná v rozpore s dobrými mravmi). Úmysel škodcu sa okrem konania musí vzťahovať aj na z takéhoto konania vyplývajúci následok, t. j. vznik škody. Uvedená podmienka predpokladá, že spôsobenie škody je buď želaným následkom škodcu, alebo síce neželaným následkom, s ktorým je však škodca pre prípad jeho vzniku uzročený. Pre vznik zodpovednosti bude stačiť, ak úmysel škodcu zahŕňa škodu rovnakého alebo obdobného druhu, ako je tá, ktorá ako následok jeho konania vznikla, pričom sa však nevyžaduje, aby úmysel zahŕňal rozsah takejto škody. Úmysel škodcu spôsobiť škodu sa neprezumuje, dôkazné bremeno zaťažuje v tomto prípade poškodeného, ktorý musí úmysel škodcu preukázať“ (k tomu viď Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2015, s. 1401 - 1402).

17.2. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu ani z odôvodnenia rozsudku krajského súdu pritom vôbec nevyplýva, na základe čoho ustálili vedomosť žalovaného o tom, že svojím konaním (t. j. žalobcom tvrdným predĺžovaním kolaudačného konania) môže spôsobiť žalobcovi škodu, ktorá by inak (t. j. bez konania žalovaného) vôbec nevznikla. Tento záver sa pritom vzťahuje aj na podanie určovacej žaloby žalovaným a následne nekonanie v predmetnom spore (v podobe nezaplatenia súdneho poplatku).

18. Konajúce súdy považovali bez ďalšieho za škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, sumu uhradenú žalobcom za odvoz splaškov. Ani jeden zo súdov však nereagoval na tú skutočnosť, že žalobca ako podnikateľský subjekt sa slobodne a dobrovoľne rozhodol bezplatne zabezpečiť niektorým vlastníkom bytov v ním postavenom bytovom dome odvoz splaškov. V rozhodnutiach súdov nižšej inštancie absolútne absentuje vyhodnotenie, či tieto náklady - ktoré sa rozhodol žalobca na základe slobodného rozhodnutia znášať namiesto svojich zmluvných partnerov (vlastníkov bytov) - je možné stotožňovať so škodou, ktorú mal údajne spôsobiť žalobcovi žalovaný.

18.1. Osobitne dovolací súd poukazuje na to, že žalobca prevzal na seba záväzok uhrádzať náklady spojené s vývozom splaškov namiesto niektorých vlastníkov bytového domu po dobu, kým nebude vydané kolaudačné rozhodnutie. V tejto súvislosti je nevyhnutné vysporiadať sa aj s tým, či žalobca ako stavebník (a developer) pri predaji bytov svojim klientom nezamlčal skutočnosť, že kanalizácia v obci nie je skolaudovaná, alebo či žalobca nedeclaroval, že bytový dom je napojený na funkčnú kanalizáciu, hoci vedel, že táto nebola skolaudovaná, keďže nebolo príslušným stavebným úradom vydané

rozhodnutie o povolení stavby.

19. Dovolateľ dôvodne namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdov nižšej inštancie aj v časti týkajúcej sa vyhodnotenia príčinnej súvislosti. Ani jeden z konajúcich súdov sa nezaoberal podstatnou argumentáciou žalovaného týkajúcou sa toho, či by žalobcovi nevznikli predmetné výdavky (ním tvrdená škoda) aj bez (žalobcom tvrdeného protiprávneho) konania žalovaného, t. j. či jedinou príčinou škody bolo konanie žalovaného, nakoľko nahrádza sa len skutočná (a nie hypotetická) škoda.

19.1. V okolnostiach rozhodovaného sporu uvedené znamená, či by vlastníci bytového domu - za ktorých žalobca uhrádzal náklady za vývoz splaškov - mohli v období rokov 2007 až 2010 používať kanalizáciu (t. j. či boli splnené všetky technické a zákonné predpoklady pre jej používanie zo strany konkrétneho bytového domu). V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na súdmi nižšej inštancie nezohľadnené tvrdenie žalovaného, že kanalizačné pripojenie bytového domu na spornú kanalizáciu nebolo skolaudované a dokonca nebolo nikdy o jeho kolaudáciu ani požiadané. Ak je predmetné tvrdenie žalovaného pravdivé (čo však súdy nižšej inštancie neskúmali), je zrejmé, že výdavky za vývoz splaškov by vznikli aj bez ohľadu na žalobcom označené konanie žalovaného v kolaudačnom konaní, a preto by tieto výdavky nemohli byť považované za škodu, za ktorú by mal zodpovedať žalovaný.

20. Keďže konajúce súdy náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotili rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa všetkých predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, resp. dostatočným spôsobom neodôvodnili ich bezvýznamnosť či irelevantnosť, odôvodnenie rozhodnutí okresného súdu ako aj krajského súdu treba považovať v okolnostiach rozhodovaného sporu za nepreskúmateľné v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalovaného ako strany sporu na spravodlivý proces a konanie zaťažili vadou v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

20.1. Jediným možným prostriedkom nápravy porušenia uvedených práv žalovaného súdmi nižšej inštancie je tak zrušenie vydaných rozhodnutí a vrátenie vecí na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ktoré už bude zodpovedať požiadavkám spravodlivého súdneho procesu.

21. Namietaným nesprávnym právnym posúdením (§ 432 ods. 1 C.s.p.) sa dovolací súd už nemohol zaoberať pre vady zmätočnosti skonštatované vyššie, nakoľko v okolnostiach rozhodovaného sporu by posudzovanie nastolenej právnej otázky bolo predčasné.

22. Záverom nad rámec uvedeného považuje dovolací súd za potrebné pre účely ďalšieho konania poukázať na to, že z rozhodnutí súdov nižšej inštancie nie je - predovšetkým vo vzťahu k námietke premĺčania - zrejmé, prečo vzťah medzi žalobcom a žalovaným posúdili ako obchodný záväzkový vzťah pri aplikácii ustanovenia § 261 ods. 2 a ods. 3 Obchodného zákonníka. Pre posúdenie určitého právneho vzťahu ako obchodného záväzkového vzťahu je absolútne irelevantné, či je žalobca podnikateľským subjektom, a či žalovaný ako obec vo všeobecnosti vstúpil do zmluvných vzťahov s podnikateľskými subjektmi, určujúcim je výlučne konkrétny (záväzkový právny) vzťah medzi stranami sporu (k tomu viď obdobne aj 3Obdo/10/2017). Vyhodnotenie vzťahu medzi žalobcom a žalovaným ako obchodného záväzkového vzťahu k námietke premĺčania pôsobí účelovo, a to predovšetkým v nadväznosti na to, že žalobca si uplatnil a súdy nižšej inštancie priznali úrok z omeškania vo výške podľa Občianskeho zákonníka, hoci tretia časť Obchodného zákonníka obsahuje v ustanoveniach § 365 a nasl. komplexnú úpravu právnych následkov omeškania v obchodných záväzkových vzťahoch.

22.1. Rovnako nepochopiteľne pôsobí priznanie úroku z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni, kedy žalobca poskytol plnenie svojmu zmluvnému partnerovi za odvoz splaškov, keďže pokiaľ žalovanému vznikla povinnosť nahradiť žalobcovi škodu, do omeškania s týmto plnením sa mohol dostať najskôr po tom, ako sa o tejto povinnosti dozvedel (resp. na jej splnenie bol vyzvaný žalobcom).

23. Vzhľadom na to, že dovolateľ dôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. (viď body 11. a 20. vyššie), najvyšší súd žalovaným napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C.s.p.).

23.1. Keďže dôvody, pre ktoré bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu, sa vzťahujú aj na rozsudok súdu prvej inštancie a v prípade zrušenia výlučne rozsudku odvolacieho súdu by bol odvolací súd povinný rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť, dovolací súd aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a

rýchlosti konania (čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku) konštatuje, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu.

23.2. Preto dovolací súd zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania (§ 449 ods. 2 C.s.p.) a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 450 C.s.p.).

24. V ďalšom konaní sú súdy nižšej inštancie (súd prvej inštancie a aj odvolací súd) viazané právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 C.s.p.).

25. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.